

Sygn. akt V CSK 307/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa C. [...] sp. z o.o. sp. komandytowo-akcyjnej w L.
przeciwko [...] Przedsiębiorstwu [...] sp. z o.o. w L.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli, ewentualnie o zapłatę ,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 14 marca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona pozwana uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania:

- a) potrzebą wykładni art. 49 § 2 k.c. w zakresie dotyczącym czasowego zasięgu jego zastosowania: czy ma on zastosowanie także do inwestycji podjętych przed jego wejściem w życie,
- b) występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: czy legitymowany do dochodzenia roszczenia przewidzianego w art. 49 § 2 jest także nabywca urządzeń przesyłowych od właściciela, który poniósł koszty ich budowy,
- c) oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej.

Tak umotywowany wniosek strony pozwanej nie zasługiwał na uwzględnienie. Zagadnienia wskazane w punktach a i b były już przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 22 października 2010 r. oraz uchwale z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 26/11. Sąd Apelacyjny zajął w zaskarżonym wyroku stanowisko zgodne z tymi wyjaśnieniami, a strona pozwana nie przytoczyła w skardze kasacyjnej argumentów mogących podważyć te wyjaśnienia i uzasadniać ponowne ustosunkowanie się Sądu Najwyższego do zagadnień będących ich przedmiotem.

Nie jest w sprawie spełniona także przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym tej przesłanki, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima*

facie, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawnych.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowione z urzędu (Dz. U. 2013.490).

[aw]

db